

Schaduw van de Zon

Stephanie Holm

Schaduw van de Zon

Hun bruidsvlucht kan het rijk vernietigen

ISBN 978-90-492-0874-5
ISBN 978-94-023-2854-7 (e-book)
ISBN 978-90-492-1053-3 (audio)
NUR 334/285

Omslagbeeld en -ontwerp: © Lisa Pompilio – Von Brooklyn Design, bewerkt door
DPS Design & Prepress Studio
Kaarten: © Daniel Hasenbos, Daniel's Maps
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Stephanie Holm en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor eenieder die gedwongen werd te vliegen,
voor wie het verboden werd,
en voor degenen die nooit meer hun vleugels zullen spreiden.

Liefde en genade

Noot van de auteur

Fantasyverhalen draaien van oudsher om de strijd tussen goed en kwaad. En waar gestreden wordt, vallen slachtoffers. *Schaduw van de Zon* vormt hierop geen uitzondering.

Wees gerust, het is geen aaneenschakeling van ellende, bloed en tranen. Verre van! Toch zul je tijdens het lezen van dit verhaal geconfronteerd worden met bijzonder duistere schaduwen. Ik vind het dan ook belangrijk dat ik je hier bij voorbaat attent op maak.

Heb je hier geen behoefte aan, sla dan gerust deze pagina om.

Trigger warnings.

- Geen fantasy zonder enig **bloedvergieten**.
- Dat in sommige gevallen leidt tot de **dood**, soms in groten getale.
- Waar **trauma** en **rouw** natuurlijke gevolgen van zijn.
- En andere **psychische worstelingen** die er helaas mee gepaard gaan.
- Maar er is ook veel **liefde**! Even om deze nare opsomming te doorbreken.
- Om je dan te vertellen dat er **mentale en fysieke mishandeling** zal plaatsvinden.
- En **uitsluiting van individuen op basis van vooroordelen**.
- **Verminking**... (wie heeft dit vreselijke verhaal bedacht???)
- Met als afsluiter, maar waar het verhaal mee zal beginnen: **verlies van dierbaren door moord**.

Ik heb geprobeerd het luchtig te brengen, het blijven echter vreselijke thema's. Het is dan ook begrijpelijk dat sommige aspecten van het verhaal je kunnen raken.

Maar weet: de Zon schijnt op al deze schaduwen, dat beloof ik je!

Liefs,

Stephanie Holm

Zonneschrift

Leer van de Dageraad

Verloren zijn zij voorbij de Groene Grens,
waar de zegen van de Zon niet volgen kan.
Daar heerst de Oneindige Duisternis in het Schaduwrijk.
Wend u af van het Vervloekte Woud,
want wat eens vervuld was van licht, zal tot stof vergaan,
geofferd door de Zonneschuwers aan de Eeuwige Nacht.
Maar wie blijft in het rijk van het Heilige Licht,
vindt zich zalig en beschermd onder de Vleugels van de Zon.

Geschriften van de Zon

Boek 3, paragraaf 18

1

Met een knal harder dan die van inslaande bliksem spat de ballon uit-een en kleurt de nacht met de tinten van de Zon. De menigte op het plein barst los in luid gejuich en graait gretig naar het neerddwarrelende poeder. Gele handafdrukken blijven achter op mijn ontblote borstkas, terwijl ik achter mijn neus aan door het feestgedruis probeer te komen. De verleidelijke geur van honing lokt me naar het buffet met de belofte van afgeladen etagères vol zoetigheid. Ik kijk ernaar uit om op z'n minst drie plakken honingcake tegelijk in mijn mond te proppen, zodat ik er een fles mede achteraan moet gooien om het plakkerige goede weg te spoelen.

Trommels kondigen de lancering van een tweede ballon aan. Een elleboog suist langs mijn gezicht. Ik ontwijk hem op het nippertje, gevolgd door de rest van de jongen, die een enthousiaste salto door de nieuwe lading poeder maakt.

Geïrriteerd knoop ik mijn lange rode haar in een staart. Tegen de tijd dat ik bij het buffet ben is al het eten besmeurd, of zit ik behalve onder dat verrekte gele spul ook onder de blauwe plekken.

Achter me klinken geschrokken kreten als ik zonder enige waarschuwing mijn vier lange, transparante vleugels spreid. De verontwaardiging slaat echter snel om in waanzinnig gejoel wanneer ik vlak over hoofden door de poedermist scheer. Een groep meisjes bij de lange buffettafel wijkt uiteen om plaats voor me te maken. Nauwelijks heb ik mijn voeten op de grond gezet of ze zwermen al om me heen. Hun complimentenregen gaat volkomen aan me voorbij. Het enige wat me interesseert, is de uitgebreide selectie aan lekkernijen die voor me staat.

‘Mell!’ Karr worstelt zich met moeite door de kluwen meisjes heen. ‘Kijk nou wat je gedaan hebt, man.’

Terwijl ik toch maar twee plakken cake in mijn mond prop in plaats van drie, volg ik zijn wijzende vinger naar de lucht. Tientallen jongens hebben mijn voorbeeld gevolgd en zijn opgestegen boven het volgestampte plein. Het poeder kleeft aan hun ongetrainde vleugels, waardoor ze met bosjes neerstorten. Een van de waaghalzen valt vlak achter me op de grond. Hij giert van het lachen als zijn makkers hem te hulp schieten.

‘Dwat ish wiet mijn swuld.’ Mijn leugen en onbeschoftheid met volle mond te praten, worden bestraft door een stuk cake dat mijn keel in schiet. Karr slaat op mijn rug tot ik hoestend mijn hand opsteek, bevrijd van de zoetigheid die me bijna fataal werd. ‘Dank je,’ zeg ik schor, en ik neem de pul mede die hij me aanbiedt aan.

‘Ik had eigenlijk gewoon moeten toekijken hoe je spartelend naar lucht aan mijn voeten het leven liet. Dat had me een concurrent gescheeld.’

Grinnikend neem ik een slok voor ik de pul teruggeef. ‘Je komt altijd met zulke strategische inzichten op de proppen wanneer het te laat is.’

‘Ja hè?’ Karr slaakt een zucht en haalt zijn hand door zijn korte, zandkleurige haar, dat bijna dezelfde tint heeft als zijn ogen. ‘De Zon heeft geen wijsheid in mijn hoofd gebrand.’

‘Jij zegt het, niet ik.’

‘Je dacht waarschijnlijk nog iets veel ergers.’

‘Ik ben dan ook al jaren je kamergenoot, ik ken al je tekortkomingen.’

‘Mijn tekortkomingen?’ De mede klotst over de rand van de pul als Karr zijn armen over elkaar slaat. ‘Was jij niet de idioot die zojuist door het Zonnepoeder heen vloog en een complete chaos van neerstortende toekomstige Dharren veroorzaakte voor een plak honingcake?’

Ik neem de pul over om de resterende mede van hem te redden. ‘Nogmaals, dat,’ ik wijs met de pul naar de gevallen jongen die door de medici weggeleid wordt, ‘is niet mijn schuld. En het was niet voor één plak cake, het waren er twee.’

‘Emo-eten?’

Als Karr niet snel naar de andere kant van de tafel was gevlogen, had ik hem er hardhandig onder getrapt.

‘Begrijp me niet verkeerd.’ Karr pakt een schaal met mijn favoriete honingcake en gooit er een variëteit van warme pasteien en gesuikerde koeken bij. ‘Ik neem het je niet kwalijk. Het Dharrenfeest moet sinds Lizz’ dood een bittere nasmaak hebben gekregen voor je. Maar deze keer is het anders. Dit kan met een beetje geluk weleens ons laatste feest zijn hier, onze laatste dag in Hamon voor we als winnaars onthaald worden in Bhit. Dus probeer er een beetje van te genieten, oké?’ Hij gebaart met een honingkoek naar het volgepakte plein achter me. ‘Ga dansen voordat je ergens kotsend boven een pot eindigt omdat je jezelf misselijk gevreten hebt.’

‘Is dat waarom je het halve buffet leegruimt? Om me te beschermen?’

Karr grijnst. ‘Nee, dit is allemaal voor jou, voor straks, omdat ik weet dat je toch niet naar me luistert. Kom op, de lucht in, voor ze weer een poederballon laten knallen.’

Snel gris ik een volle fles mede van tafel voor ik achter hem aan het opgeklaarde luchtruim in schiet.

Ik vlieg in een rechte lijn naar het paleis, in tegenstelling tot Karr; hij neemt de lange route over het plein. Aangekomen op het dakterras van het paleis plof ik tussen twee enorme potten met siergras achter de balustrade neer.

Met de fles mede in mijn schoot kijk ik met enige jaloezie toe hoe heel Hamon geniet van de Dharrennacht. Het gebeurt niet vaak dat er feesten worden gehouden. Meestal zit iedereen net zo goed gevangen in de dagelijkse sleur als binnen de werkelijke fysieke muren van de stad. Mijn blik glijdt langs de rondlopende stadswanden van gele was tot hoog boven de flats, waar ze overlopen in een grote, glazen koepel. Het enige raam dat ons verbindt met de buitenwereld. De sterren gluren door het glas naar binnen vanuit het kleine stukje van de hemel dat ik ken. Ergens daarbuiten zenden de andere twee steden van het Zonerijk, Rayan en Bhit, net als Hamon, vannacht hun eigen licht terug naar de sterren. Drie bollen, zwevend in de lucht, uitbundig stralend met vreugdevol licht. Ik weet dat ze er zijn, maar kan ze niet zien.

Ik kijk weer naar beneden, naar de duizenden kaarsen die het plein verlichten en de vleugels van de rondvliegende Dharren laten glanzen in een caleidoscoop van warme kleuren. Als kind vond ik het fantastisch om de Dharren te zien, vliegend door de ringen in de stad tijdens hun trainingen. Toen wilde ik niets liever dan met ze meevliegen. Die drang voel ik op het moment totaal niet. Na de laatste training van vanochtend, waarbij onze trainer ons drie keer achter elkaar zonder pauzes door het parcours joeg, vraag ik me zelfs af waar ze de energie vandaan halen voor dit overduidelijke uitsloofgedrag.

Ik dacht dat Karr boven zulk haantjesgedrag stond.

Blijkbaar niet.

Zonder ook maar één pastetje te verliezen, voert hij stunt na stunt uit boven de uitzinnig applaudiserende menigte. Wie het niet kan waarderen, is Fynn. Hij vliegt naar het midden van het plein en scheurt zijn blouse open in een fantastisch voorbeeld van machogedrag. Zelfs hierboven trillen mijn trommelvliezen vervaarlijk door het gegil van de meisjes op het plein. Ze kijken smachtend naar hem op, pronkend met zijn brede borstkas, gespierde armen en krullende, blonde haar.

Als de drummers een van de bekendste strijdliederen inzetten, barst er een race los in de lucht. De drank vloeit echter al rijkelijk sinds het begin van de avond, waardoor de Dharren constant uit de bocht vliegen. Ik zuig sissend tussen mijn tanden lucht naar binnen als een van hen tegen Vass aan botst. De jongen had beter tegen een flat aan kunnen vliegen; in vergelijking met Vass' robuuste gestalte zijn muren genadiger.

Vass merkt de jongen pas op wanneer deze bewusteloos naar beneden valt. Hij duikt meteen achter hem aan, terwijl Fynn de jongen hartelijk uitlacht. Woedend haalt een andere Dhar naar hem uit, maar dankzij Fynns snelle reactievermogen mist hij spectaculair zijn doel. Hij tolt in een ongeplande pirouette door de lucht. Nu is het niet alleen Fynn die schatert van het lachen.

De race is vergeten. Vuisten vliegen door de lucht en al snel zijn alle Dharren verweekt in een wilde knokpartij.

Karr landt naast me op het dakterras en klakt afkeurend met zijn tong. 'Dat krijg je nou van een overdosis testosteron in opgeblazen lichamen zonder enige herseninhoud.'

‘Is dat de reden dat je opeens hier opduikt?’ vraag ik. ‘Het heeft niets te maken met het feit dat de meiden je niet meer zagen staan toen de spierbundels opdoken?’

‘Alsof spieren alles zijn. Zelfs met één vleugel vastgebonden vlieg ik die minkukels er nog uit.’

Daar is geen woord van gelogen. Niemand vliegt sneller en beter dan Karr. Bij de maandelijkse testen wint hij elke race, hoe moeilijk de Dharrentrainer het parcours ook maakt.

Onwillekeurig wrijf ik met mijn hand over de bobbel op mijn neus. Een scherpe bocht waar Karr ooit gesmeerd doorheen gleed, bleek voor mij te hoog gegrepen. Er stroomde zo veel bloed uit mijn neus dat tegen de tijd dat de medici het bloeden wisten te stelpen, mijn trainingstuniek net zo rood was als mijn haar.

Karr pakt een pastei en scheurt hem in tweeën. Met opgetrokken neus pulkt hij de zonnebloemzaadjes eruit. ‘Nu is het moment waarop je zegt: ja Karr, je hebt helemaal gelijk, je gaat iedereen inmaken tijdens de Bruidsvlucht morgen.’

Ik kijk hem fronsend aan. ‘Waarom?’

‘Omdat je mijn vriend bent en me hoort op te beuren. Iedereen weet dat ik geen schijn van kans maak tegen die opgepompte blaaskaken.’

‘Dat is onzin en dat weet je best. Met jouw snelheid maak je morgen juist meer kans dan wie dan ook.’

Karr snuift. ‘Tot een van hen een elleboog in mijn buik plant. Dan val ik regelrecht naar beneden en sla te pletter op de vervloekte grond van het Schaduwrijk.’

‘Dat gebeurt niet,’ zeg ik, terwijl ik het ongemak dat langs mijn rugengraat omhoog probeert te kruipen van me afschud door met mijn schouders te rollen.

Zolang ik me kan herinneren heb ik al nachtmerries over het Schaduwrijk. Vanaf het moment dat ik oud genoeg was om de preken van de Dana bij te wonen, hoorde ik niets anders dan het vervloekte woud dat de hemel van de aarde scheidt te vrezen. De Dharrentrainer beitelde die angst er graag nog dieper in.

‘Daarbuiten is geen vangnet,’ schreeuwde hij toen ik na mijn botsing met de muur terugkwam met mijn neus onder een dik verband. ‘Daar-

buiten was je dood geweest, besef je dat? Niet alleen dood, verloren. Voor eeuwig. Doe zoiets stoms als wat je hier vandaag deed tijdens de Bruidsvlucht en het is gedaan met je. Zelfs de Zon kan je niet redden uit de klauwen van het Schaduwrijk.’

Ik schraap mijn keel en duw de nachtmerries van levende schaduwen en zielzuigende boomwortels terug naar het donkerste hoekje in mijn hoofd.

‘Je kan hartstikke snel vliegen en je bent altijd als eerste weg na het startsein,’ vervolg ik mijn aanmoedingspraatje tegen Karr. ‘Zolang je ze allemaal voorblijft kan je niks gebeuren.’

‘Briljant zeg. Daar hadden de Dharren die bloedend en gebroken thuiskwamen na de vorige Vluchten vast niet aan gedacht. Om nog maar te zwijgen van degenen die nooit meer terugkeerden.’ Karr onderwerpt zijn uitgeplozen pastei aan een grondige inspectie voordat hij eindelijk een hapje neemt en verder praat. ‘Het is vast geweldig om de Zon aan je kant te hebben staan. Om net als jij zo royaal bedeed te zijn met fysieke zegeningen dat je geen strategie nodig hebt. Maar helaas, voor de rest van ons is het niet zo’n feest. Wij hebben iets meer nodig dan iedereen gewoon maar voor proberen te blijven.’

‘Als de Zon echt aan mijn kant stond, zou Lizz nu nog leven.’

‘En daar zijn we weer,’ verzucht Karr. ‘Het is twee jaar geleden, Mell. Niemand had kunnen voorzien dat de Zonneschuwers ineens zouden opduiken bij de laatste Bruidsvlucht, laat staan dat ze de Zonnestee zouden aanvallen. De Zon niet en jij al helemaal niet.’

Nu ben ik degene die snuift. Misschien had niemand het kunnen voorspellen, maar iedere keer dat iemand het zegt, giert er een vernietigend vuur door mijn aderen. De Zonneschuwers hoorden er niet te zijn. Ze horen het Schaduwrijk niet te verlaten. Maar twee jaar geleden deden ze dat toch.

Het was een koude en kille ochtend geweest. De Zon ging verborgen achter dikke stapelwolken. Ik snap nog steeds niet waarom ze je daarbuiten alleen in de Zonnestee achterlieten. Het was nog vroeg, de Bruidsvlucht zou nog lang niet beginnen. Je had daar nog helemaal niet hoeven zijn, en zeker niet alleen. Je was verdorie onze prinses. Als je daar niet alleen was geweest, had niet jouw bloed, maar dat van de

Zonneschuwers op het Schaduwrijk neergeregend. Dan zou je zijn opgerezen als de mooiste en krachtigste koningin die Hamon ooit heeft gezien. In plaats daarvan werd je vermoord.

Die vervloekte schaduwvererende barbaren namen geen genoegen met alleen je leven. Nee, ze namen zelfs je lichaam mee. Ontnamen ons de kans om je een waardig afscheid te geven.

Ontnamen mij de kans om afscheid te nemen.

Ik pak de honingwijn en giet hem met grote slokken naar binnen.

‘Nu we het toch over Lizz hebben,’ zegt Karr, en hij trekt de fles uit mijn handen. ‘Ze zou niet willen dat je morgen lazarus aan de start staat. Ze zou willen dat je wint.’ Hij wijst naar beneden, waar de gevechten blijkbaar uitgevochten zijn en Fynn de menigte weer aan het opzweepen is. ‘Stel je voor dat een van die knakkers met prinses Yfera trouwt en de nieuwe Eerste Eega van Bhit wordt. Ze zijn het niet eens waard een van de zeven te worden. Dat vond Lizz ook, dat weet ik zeker.’

Dat vond je zeker. Ik grinnik bij de gedachte aan jouw door afkeer vertrokken gezicht toen Fynn en de anderen op een van onze vrije dagen naar je op zoek gingen. Je liep expres de andere kant op terwijl je mompelde: ‘Pierewaiers.’

‘Dat is het betere werk!’ zegt Karr, terwijl hij me broederlijk op mijn rug slaat. Met een vies gezicht kijkt hij naar het Zonnepoeder dat van mijn rug is overgedragen op zijn plakkerige vingers. ‘Blijven lachen, vooral om anderen.’

Terwijl Karr zijn handen probeert schoon te vegen aan zijn openvallende blouse, probeer ik me niet te laten meesleuren in zijn onzekerheid. Morgen volbrengt hij de race en wordt hij gekroond tot Eega, geen twijfel over mogelijk. Het gaat immers om een plek aan het hof in Bhit.

We hebben het vaak gehad over waar we de rest van ons leven willen slijten. Hij koos altijd voor Bhit. ‘Omdat daar de Zon het langst verblijft,’ zei hij dan. Iedere dag urenlang baden in Zijn licht is voor hem het paradijs. Voor mij niet.

Ik heb Hamon nooit willen verlaten. Waarom zou ik? Dit is mijn thuis. Dit is de plek waar al mijn herinneringen zijn. En herinneringen zijn al dat me rest tegenwoordig.

Beneden op het plein danst, zingt en eet iedereen naar hartenlust. Beker na beker vol mede wordt geheven op de toekomst. Liter na liter wordt weggedronken om het verleden te vergeten en hopelijk het winnen van de race van morgen te vieren.

Ik zou graag hetzelfde doen, maar weet dat het niet zal helpen. Er is niet genoeg mede in heel het Zonnerijk om jou te doen vergeten.

‘Ik ga het voor gezien houden voor vandaag.’ Karr pakt de laatste pastei van de schaal en springt op de balustrade. Ondanks de ongetwijfeld ruime hoeveelheid mede die hij gedronken heeft, balanceert hij moeiteloos op de smalle, gladgepolijste reling. Hij staat op het punt om naar beneden te springen als ik zeg: ‘Maak je geen zorgen over morgen.’

‘Waarom zou ik me zorgen maken? Omdat ik moeite heb om met Zonsopkomst uit bed te komen?’ Hij beantwoordt mijn geïrriteerde blik met een grijns. ‘Zorg jij nou maar dat je ook wat slaap pakt, want ik heb morgen geen tijd om me zorgen te maken om jou, hoor je me? Ik heb een Bruidsvlucht te winnen.’

Hij knipoogt en springt van de balustrade. Zijn doorzichtige vleugels schitteren amberkleurig in het licht van de lantaarns die de nacht buiten de stad moeten houden, totdat hij tussen de flats verdwijnt.

Ik sta op, vouw mijn armen op de balustrade en richt mijn blik op de hemel.

Teruggaan naar het feest is net zo verleidelijk als een duik nemen in het drekbassin.

De vrolijke muziek van beneden ontsteekt een witheet vuur binnen in me. Zodra de Zon morgen weer door de koepel schijnt, zal ik voor het eerst van mijn leven de stad verlaten om deel te nemen aan de Bruidsvlucht. Heel Hamon zal me uitzwaaien en me succes wensen, hopen dat ik onze geliefde stad glorie en eer zal brengen door de race te winnen en een van de zeven Eega's te worden van prinses Yfera uit Bhit.

Ze zien niet dat ik alles zou opofferen, alles zou laten branden, als ik jou ermee terug zou krijgen.

2

De zandgele bestrating onder mijn voeten verandert in echt zand in de steeds smaller wordende straatjes. Flats van minstens zestig verdiepingen hoog vormen een doolhof waar de bruisende klanken van het feest verdwaald in raken. Ik adem de zeldzame stilte in. Mijn handen reiken opzij, waar mijn vingertoppen de muren van was ontmoeten.

Hoe verder ik van het paleis en het plein af raak, hoe armoediger mijn omgeving wordt. De flats zijn niet langer okerkleurig, maar bruin door verwerking en oude restauraties met propolis. Veel van de ramen zijn vuil, beschadigd of zelfs gebroken, met lappen stof op de kozijnen vastgespijkerd als tijdelijke oplossing. Aan de verschoten kleuren te zien, hangen vele er al jaren.

Ik sla af bij de flat waar ik ben opgegroeid en ga de donkere steeg tussen de stadsmuur en de flat in. Als kleine jongen beklom ik graag de muur. Die vertoont nog steeds de barsten waar ik herhaaldelijk met een voet of hand in vast heb gezeten. Sommige zijn nog verder doorgescheurd, andere hebben gezelschap gekregen van nieuwe gaten.

De bouwers doen hun best de wand te repareren, maar tegen de gure westenwind is moeilijk op te boksen. Zoals tijdens die ene, rampzalige winternacht twaalf jaar geleden.

'We hebben meer zandzakken nodig! Meer propolis. Meer handen!'

Het geschreeuw van de bouwers drong door de dunne muren van mijn kamer. Alsmaar luider, alsmaar wanhopiger. De dekens die me bescherming boden tegen de schaduwen onder mijn bed waren nutteloos tegen de monsterstorm die de stad belaagde. Met elke donderslag trok ik de dekens strakker om me heen. Bij elke schreeuw

snikte ik luider. Moeder stormde mijn kamer binnen en dook bij me onder de dekens. Ik klampte me trillend van angst aan haar vast. Mijn gejammer werd overstemd door het brullen van de wind. Die hamerde zich overal doorheen. Door moeders sussende stem. Door haar handen over mijn oren.

Door de muur die ons moest beschermen.

De flat beefde op zijn grondvesten toen de stadswand de strijd verloor en met fataal geweld naar beneden kwam.

Een rilling trekt door me heen als de wind zich door de scheuren in de nieuwe stadswand perst. Ik leg mijn hand op een smalle spleet en voel de koele bries die vanuit de buitenwereld Hamon binnendringt. Die fatale nacht leerde me de buitenwereld te vrezen voor meer dan alleen de Zonneschuwers.

De meesten hier maken zich er niet druk om; zij zullen de stad nooit verlaten. Weinigen genieten de zegening de poort door te mogen gaan. Dharren, natuurlijk, wanneer er een Bruidsvlucht gehouden wordt. Boodschappers, wanneer belangrijke gebeurtenissen gedeeld moeten worden met de andere steden, zoals de geboorte van een prinses of de aankondiging van diens Bruidsvlucht.

En de tuinders.

Mijn moeder was een tuinder, en elke dag vreesde ik voor haar.

Met de opkomst van de Zon kwamen mijn tranen. Ik blokkeerde de deur en smeekte haar niet te gaan.

‘Lieverd toch,’ zei ze dan en knielde neer, drukte me tegen zich aan. ‘Iemand moet toch zorgen voor de arme tuinen vol bloemen en kruiden die daarbuiten helemaal alleen rondzweven?’ Ze vertelde de prachtigste verhalen over de wolken die ze dan zag, de grenzeloze blauwe hemel en de wind die ze Briesje noemde.

‘Je hoeft niet bang te zijn voor de buitenwereld, en zeker niet voor Briesje,’ verzekerde ze me. ‘Het is namelijk de wind die me altijd weer veilig terugbrengt naar jou.’

Maar iedere avond wanneer ze me naar bed bracht, zag ik dat er iets aan haar veranderd was. Haar haar was lichter, haar huid droger, en haar vleugels...

De dag dat ze stierf was er niets meer over van haar vleugels. Aan flarden getrokken door de wind die ze zo liefkozend Briesje noemde.

Ik leun met mijn hoofd tegen de stadswand en druk mijn voorhoofd diep in de koude was, tot de pijn de werkelijke reden voor het brandende vocht in mijn ogen vervangt.

Ondiepe deuken blijven achter op de plek waar ik mezelf met mijn vuisten kwaad van de muur af duw.

‘Waar ben je mee bezig, man?’ vraag ik me hardop af.

Met grote passen stuur ik mezelf de straat uit. Weg van de haveloze flats en de dromen van een onnozel, klein jochie. Weg van de herinneringen die niets anders zijn dan ontastbare relikwieën. Ik probeer mijn hoofd leeg te maken, maar waar ik ook heen ga, welke straat ik ook in loop, overal duiken de herinneringen weer op.

Het badhuis waar moeder me alleen mee naar binnen kreeg door me om te kopen met honingkoeken. De steeg waar ze me leerde vliegen. De voorraadkelder van de bakker met het gebroken slot waar ik me verstopte na haar dood.

Dat is waar Lizz me vond. Ze kwam bij me zitten, sloeg haar arm om me heen en liet me urenlang uithuilen.

Twee jaar geleden keerde ik terug naar de kelder. Ik opende de deur, maar ben niet naar binnen gegaan. Wat ik nodig had was niet die plek. Jij was het, Lizz. Ik had jóú nodig. Jouw arm om me heen, jouw schouder om op uit te huilen. Maar je was er niet. Je zou er ook nooit meer komen.

Bedeelde voetstappen en het bekende gerinkel van kralenkettingen kondigen een nieuwe, slechte herinnering aan.

Met tegenzin zak ik door een knie en buig mijn hoofd. Met het weinige beetje respect dat ik opdiepen kan, zeg ik: ‘Dana Lehzeni.’

Blote voeten versierd met bonte kralensnoeren schrijden mijn gezichtsveld binnen. De sleep van haar witte jurk heeft dezelfde gore kleur gekregen als de armzalige flat in het Westerkwartier waar ik geboren ben. De Dana, de geestelijke van onze stad, legt haar geringde vinger onder mijn kin, haar lichte huid koel tegen het mijne, en tilt mijn hoofd op. Massieve gouden schijven in haar masker van kralen verbergen haar zieldoorborende ogen – een aanblik die me al mijn hele leven angstaanvallen bezorgt.

Jij geloofde er nooit in.

‘Iemand is eerder blind dan alziend met zulke dikke plakraten voor de ogen,’ zei je iedere keer als ik met knikkende knieën voor het Zonnehuis stond.

Ik wil je graag geloven, maar tot op de dag van vandaag lukt het me niet. Het idee dat iemand recht in je hart kan kijken en alle geheimen daar kan zien, is de grootste angst voor een jongetje dat net zijn beste vriendin heeft geholpen het paleis uit te sluipen, terwijl ze hoort te studeren. Of voor een jonge man van achttien die de afgelopen twee jaar de Zon meer vervloekt heeft dan geprezen.

Het masker van kleurrijke kralen eindigt vlak boven de lippen van de Dana, die omkrullen tot een glimlach. ‘Ik had niet verwacht jou hier ooit nog te zien.’

Ik frons. Even begrijp ik niet wat ze bedoelt, maar dan zie ik de brede traprede waarop ze staat. Verschrikt sta ik op en staar naar het Zonnehuis bovenaan de lange trap, verlicht door veelarmige kandelaars en dikke stompkaarsen op schotels op elke trede.

Dit is het Zuiderkwartier. Hoe ben ik in Zonsnaam aan de andere kant van de stad terechtgekomen? Ik kijk achterom, half verwachtdend daar toch mijn ouderlijk huis te zien staan. Maar de flat achter me heeft geen gebroken ramen of schimmel op de muur. Alles hier is puntgaaf, van de gele muren tot de perfect geplaveide straat. Mijn hart bonkt in mijn keel terwijl ik me probeer te herinneren hoelang het geleden was dat ik nog in het Westerkwartier was. Een kwartier, een uur, twee uur? Ik weet het echt niet. Snel kijk ik omhoog, langs de punten op het dak van het Zonnehuis die naar de – gelukkig – nog steeds zwarte hemel wijzen.

‘Rustig maar,’ sust de Dana. ‘Er is nog meer dan genoeg tijd voor de Bruidsvlucht begint. Waarom kom je niet even binnen, nu je er toch bent? Ik zou het fijn vinden om samen te kunnen zitten, hier waar je ooit thuis was, al is het maar voor even.’ Zonder op antwoord te wachten begint ze aan de klim naar boven.

De vlammen van de honderden kaarsen om het Zonnehuis heen beloven warmte en gastvrijheid. De muurschilderingen die elke centimeter van het heiligdom bedekken, benadrukken dit. Bovenaan de muren

straalt de heilige beeltenis van de Zon, de Gevleugelde Zon, neer op een weide van bloemen en de drie Zonnesteden, zwevend tussen de wolken. Elke stad is afgebeeld als een cirkel met in het hart hun bijbehorende koninklijke bloemen. De zonnebloem voor onze stad Hamon, blauwe seringén voor Bhit en de rode roos voor Rayan. Boven de deuren van het heiligdom lichten twee in goudverf geschilderde woorden op: 'liefde' en 'leven'.

Even overweeg ik weg te rennen. Regelrecht terug naar het feest om een ton met mede uit te kiezen waar ik mezelf in kan gooien. De verleiding is groot, de problemen die ik me daarmee op de hals haal zijn nog veel groter. Al vraag ik me af wat erger is: dronken aan de start van de Vlucht verschijnen of de toorn van de Zon over me afroepen door Zijn huis binnen te gaan met de blasfemische gedachten die door mijn hoofd spoken.

Dana Lehzeni blijft halverwege de trap staan. 'Wees niet bang. De Zon verwelkomt iedereen in Zijn huis, ook zij die twifelen aan Hem.'

Nu weet ik zeker dat ik weg wil.

Alsof de Dana ook die gedachte in mijn hoofd heeft gelezen, lacht ze. Ze is al bijna boven wanneer ze zich voor de laatste keer omdraait. 'We hebben honingcake? Vers uit de oven.'

Mijn maag verraadt me met luid gerommel.

Met een brede glimlach wacht Dana Lehzeni tot ik bovenaan de trap ben. Ze opent de deuren en laat mij als eerste het Zonnehuis in gaan.

Binnen staan nog meer kaarsen dan buiten. Duizenden kleine vlammetjes verbannen elke schaduw uit de grote hal. Pilaren met witte gordijnen vormen afgesloten kamers langs de wanden. Kleine oogjes spieken tussen de gordijnen door. Mijn hart breekt als ik zes kinderen tel, tussen de vier en de tien jaar oud. Ze moeten de enige kinderen zijn die niet op het Dharrenfeest zijn. Wezen, net als ik.

Gelukkig was ik al snel oud genoeg om naar de Dharrenburcht te mogen na moeders dood, anders had ik net als zij mijn hele jeugd hier doorgebracht.

Dana Lehzeni werpt de kinderen een stille blik toe, waarna ze meteen het gordijn dicht laten vallen.

Ik begrijp dat het een lange nacht is voor de kleintjes, maar de jongen

die bezig is alle opgebrande kaarsen te vervangen is zeker al vijftien jaar. Hij hoort te feesten tot de blaren op zijn voeten staan of zijn vleugels niet meer opgetild krijgt van het Zonnepoeder dat eraan kleeft. In plaats daarvan is hij hier, gediensig het licht brandende aan het houden.

Ik weet niet meer hoe hij heet, maar ik weet zeker dat ik hem de laatste twee jaar een paar keer bij de Dharrentesten heb gezien. Een vreemd gegeven op zichzelf, want instromers op late leeftijd zijn zeldzaam. Waarom hij niet welkom was, bleek al snel. Steevast wist hij de laatste plek te behalen. Bij zijn laatste poging haalde hij zelfs die niet. Vlak voor de laatste ring viel hij uit de lucht, recht in een van de tobbes van de wasvrouwen. De Dharrentrainer wrong hem met een verpletterende tirade helemaal uit, waarna hij de wasvrouwen vertelde dat ze hem mochten houden.

‘Laat hem de zeep maar opduiken,’ zei hij. ‘Want vliegen kan hij niet.’

De Dana knipt met haar vingers. Van schrik laat de jongen bijna de bundel kaarsen uit zijn handen vallen. Snel maakt hij een diepe buiging, waardoor ik enkel een glimp opvang van zijn groene ogen voor ze verdwijnen achter zijn golvende, donkerbruine haar.

‘Penn, het is goed zo,’ zegt de Dana zonder de jongen aan te kijken. ‘Ga naar bed.’

Penn knikt en glipt snel tussen twee gordijnen door.

Dana Lehzeni schuift een stoel van de tafel voor het altaar voor me naar achteren. ‘Ga zitten.’

Vanaf het altaar domineert een gouden beeld van de Gevleugelde Zon over de ruimte, zoals de Zon over de hemel heerst.

Met tegenzin zak ik op de stoel en kijk toe hoe Dana Lehzeni een beker met een gulle hoeveelheid mede vult. Tot mijn grote schrik pakt ze een honingcake van het altaar en snijdt er enkele dikke plakken af die ze aan mij geeft.

‘Toe maar,’ zegt ze. ‘De Zon wil graag je overwinning met je vieren.’

‘Mijn overwinning?’

‘Er is maar één iemand in heel Hamon die twijfelt aan jouw zege morgen. En niet eens omdat je denkt niet te kunnen winnen.’ De gouden schijven voor haar ogen lijken tot diep in mijn ziel door te dringen. ‘Denk je niet dat Eliza zou willen dat je wint?’